

Arrest

nr. 114 160 van 21 november 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2013 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, V. M., Attaché
de genaamde B.. K. {..}. geboren te TAJJART, op 23.06.1963 die de Marokkaanse nationaliteit*

heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven(4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 24.01.2007 en op 03.10.2008 met 15 dagen werd verlengd.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene huwde op 26.11.2005 met de Belgische onderdaan V. D. {...} geboren op 23.04.1965. Op 25.08.2006 diende zij te Antwerpen op grond van dit huwelijk een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd op 28.08.2006 geweigerd door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 24.01.2007 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.02.2007 het grondgebied te verlaten. Een schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 23.09.2006 verworpen door de RVV. Op 03.10.2008 werd aan betrokkene de intrekking van haar bijlage 35 betekend en kreeg zij een nieuwe termijn van 15 dagen om alsnog het grondgebied te verlaten.

Op 23 01 2009 werd betrokkens huwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen nietig verklaard omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigde dit vonnis op 27.01.2010.

Betrokkene diende op 10.10.2008 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.07.2009. Op 14.12.2009 diende zij een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 13 09.2012. Deze beslissing is op 01.10.2012 aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.04.2013 verworpen door de RW. Cassatieberoep tegen dit arrest van de RW werd op 23.05.2013 verworpen door de Raad van State.

Op 10.04.2011 diende betrokkene een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 04.00.2013. Deze beslissing is op 02.07.2013 aan betrokkene betekend

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen In onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

El In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x 2" niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kreeg op 24.01.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

1.2. Bij arrest nr 106 401 van 5 juli 2013 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen. (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat verzoekende partij gerepatriëerd werd. Zij stelt evenwel te volharden in het beroep.

2.2. De Raad wijst er op dat het gegeven dat deze bestreden beslissing werd uitgevoerd, niet betekent dat de bestreden beslissing daarom uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Voorts merkt de Raad op dat het belang dat verzoekende partij heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten evenwel niet altijd verloren gaat enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in casu een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM aanvoert waarbij verzoekende partij betoogt dat ze in België een privé- en familiaal leven heeft, zij zou bij een gedwongen uitvoering haar bestaande sociale netwerk verliezen en een nieuw leven moeten

opbouwen in het land van herkomst. Zij woont reeds negen jaar in België en heeft hier gewerkt. Zij is volkomen geïntegreerd. Zij is ook niet meer welkom bij haar familie in het land van herkomst. Zij verbleef voor haar komst naar België niet in het thuisland, maar in Nederland. De belangen van de overheid wegen niet op tegen haar belangen. Zij meent dat rekening moet gehouden worden met de duur van haar verblijf, het feit dat zij een blanco strafregister heeft, de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden bij terugkeer en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden in België. Verder betoogt verzoekende partij dat artikel 3 EVRM wordt geschonden omdat er geen rekening wordt gehouden met haar verknochtheid met België, hetgeen een onmenselijke behandeling uitmaakt. Zij heeft niets meer verloren in het land van herkomst. Zij stelt zich dan ook te kunnen beroepen op een verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM. Een uitvoering van het bevel zou tevens een schending opleveren van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Ten dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt een familiaal of gezinsleven in België te hebben dat ressorteert onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verzoekende partij haar huwelijk nietig verklaard te zijn omwille van schijnhuwelijk. Er zijn voorts geen elementen die wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familiaal leven in hoofde van de verzoekende partij in België.

Door voorts louter te verwijzen naar haar 9 jaar lang durend onregelmatig verblijf in België, maakt zij op geen enkele concrete wijze het eventueel bestaan van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die het privéleven uitmaken van elke persoon aannemelijk (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). Daargelaten de vraag of verzoekende partij gewag kan maken van een privéleven op het Belgische grondgebied nu zij geen enkel concreet gegeven daarvan aanvoert, dient alleszins vastgesteld dat aangezien verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd het in casu een eerste toegang betreft en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij stelt negen jaar in België verbleven te hebben en vroeger gewerkt te hebben, volledig geïntegreerd te zijn en Nederlands te spreken, doch de Raad ziet niet in hoe deze elementen een hinderpaal kunnen vormen voor de verzoekende partij om een privéleven te hebben in het land van herkomst. Immers kan aangenomen worden dat verzoekende partij de taal van het land van herkomst kent, en verder blijkt dat zij pas op 28-jarige leeftijd haar land van herkomst verlaten heeft zodat kan aangenomen worden dat zij ook daar geïntegreerd is. Evenmin blijken er hinderpalen die verzoekende partij beletten te werken in het land van herkomst. Waar zij verwijst naar haar sociale netwerk, ziet de Raad niet in, gelet op de moderne communicatiemiddelen, dat verzoekende partij in het land van herkomst geen contact meer kan onderhouden met dit beweerde netwerk.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nooit tot een duurzaam verblijfsrecht werd gemachtigd en dat zij ingevolge sommige procedures een precair verblijfsrecht had, procedures die allen negatief werden afgesloten. Het gegeven dat de Belgische autoriteiten, na vaststelling dat verzoekende partij zich reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied ophoudt en weigert vrijwillig gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, nogmaals een uitwijzingsbevel geeft aan de verzoekende partij dat op gedwongen wijze zal worden uitgevoerd, laat op zich niet toe te concluderen dat verzoekende partij onderworpen wordt aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het komt de verwerende partij toe de vreemdelingenwet toe te passen en verzoekende partij wist dat zij zich illegaal op het grondgebied ophield. Verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit en er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat zij tevens de taal spreekt en nog familie, vrienden en kennissen heeft in het land van herkomst, ongeacht de duur van haar precair en vaak illegaal verblijf op het Belgische grondgebied. Met haar summier betoog toont verzoekende partij geenszins een schending van artikel 3 EVRM aan.

2.5. Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 en 8 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 en 8 EVRM aantoonde.

2.6. Het middel is ongegrond.

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER